

§ 22, sidste Stykke, indførte Bestemmelse om, at der fradrages 15 pCt. i alle Erstatningsydelse i Henhold til Loven.

En saadan Ændring vilde medføre en aarlig Forøgelse af Udgifterne paa 17,6 pCt.; gaar man ud fra det forannævnte Udgiftsbeløb af 6,63 Mill. Kr., kommer man til en aarlig Udgift paa 7,75 Mill. Kr. eller en aarlig Merudgift paa ca. 1,1 Mill. Kr. Folketingsmand *Rasmussen* maa, idet han henviser til sine nedenfor anførte Bemærkninger om Spørgsmaalet om Forhøjelse af det i Loven fastsatte Maksimum for den Aarsløn, der tages i Betragtning ved Beregningen af Erstatninger, bestemt foreslaa den nævnte generelle Nedsættelse af Erstatningsbeløbene ophævet.

Ingeniør *Schøller* maa, idet han ligeledes henviser til sine Bemærkninger nedenfor om Ændring af det her nævnte Maksimumsbeløb, bestemt modsætte sig Ophævelsen af den heromhandlede Bestemmelse i Loven.

Man skal dog pege paa, at hvis den ved den omhandlede Bestemmelse i Loven opnaaede Besparselse ønskes opretholdt, vilde det formentlig være rigtigere at opnaa det tilsvarende økonomiske Resultat ved at indføre dertil sigtende Bestemmelser andre Steder i Loven, f. Eks. ved at reducere $\frac{2}{3}$ i Udkastets § 26 og § 33 til $\frac{3}{5}$ (nøjagtig $56\frac{2}{3}$ pCt.) og i § 40 a ændre »4 dobbelt af« til »3,4 Gange« og i samme Paragraf b og c »1½ Gang« og »3 Gange« til henholdsvis »1¼« og »2½« Gange samt i denne Paragrafs trediesidste Stykke »Halvdelen« til »42½ pCt.«, eller ved at nedsætte Lovens Maksimum for Aarslønnen noget.

I Udkastets § 46 foreslaar Udvalget endelig — foruden enkelte mindre væsentlige Ændringer, hvorom henvises til Bemærkningerne til nævnte Paragraf — forskellige Ændringer vedrørende Fastsættelsen af den Aarsløn, der lægges til Grund for Beregningen af Erstatningerne. Dels har man helt udeladt de i § 41 i Loven af 1927 indeholdte Minimumsgrænser paa henholdsvis 600 og 1200 Kr., dels har man givet Raadet Adgang til i større Omfang end hidtil at fastsætte Aarslønnen for Personer paa under 21 Aar efter Skøn til et højere Beløb, end de faktisk har tjent. Den første Ændring er begrundet i, at det maa anses for ganske urimeligt, hvor det drejer sig om gamle Mennesker, der kun ganske undtagelsesvis beskæftiges ved Arbejde, eller om Personer, der er invaliderede og maaske oppebærer Invaliderente, at skulle sætte Aarslønnen til et højere Beløb, end de faktisk er i Stand til at tjene ved Arbejde; det er oplyst, at der for Raadet har foreligget adskillige Tilfælde af saadan ganske oplagt Overforsikring. Omvendt maa det erkendes, at det for unge Menneskers Vedkommende er ubilligt i Tilfælde, hvor det drejer sig om en virkelig varig Invaliditet, at skulle beregne Erstatningen efter et Indtægtsbeløb, der ligger væsentligt under, hvad de som voksne kunde have opnaaet, om ikke Ulykken var indtraadt. Man foreslaar derfor Raadet tillagt en Beføjelse til i saadanne Tilfælde at fastsætte Aarslønnen efter Skøn, idet man dog for at undgaa Overforsikring har begrænset Skønnet som foreslaaet i Paragraffens sidste Punktum. Efter et løseligt foretaget Skøn vil man antage, at de forøgede Udgifter ved, at Raadet faar Adgang til et mere frit Skøn i saadanne Tilfælde, og Udgiften ved, at der i visse Tilfælde vil kunne blive Tale om at yde Invaliditetsrente paa under 50 pCt. i flere Aar end svarende til Skalaen i den nugældende Lovs § 32, vil opvejes af Besparselsen ved Ophævelsen af Minimumsgrænserne.

Man har dernæst drøftet Spørgsmaalet om en Forhøjelse af det i den gældende Lovs § 41 fastsatte Maksimum af 2100 Kr. for den Aarsløn, der tages i Betragtning ved Beregning af Erstatningerne.

Ved den første Ulykkesforsikringslov af 1898 fastsattes Maksimum for Aarslønnen til 800 Kr. Efter Industritællingen i 1897 var den gennemsnitlige Aarsløn ved fuld Beskæftigelse 909 Kr. for Arbejds mænd i København. Den udækkede Del af Aarslønnen udgjorde altsaa da ca. $\frac{1}{9}$. Ved Loven af 6. Juli 1916 fastsattes Maksimum til 1200 Kr. I Bemærkningerne til Lovforslaget begrundes Forhøjelsen netop og alene med en Hen-